

Ontwaking.

aanblik drukte even. Doch de wetenschap, dat ze straks in andere wijken zou komen, waar hun groot en weelderig huis stond, beurde haar weer op.

Zoo kwam ze thuis.

Langzaam, zich niet inspannen willend, duwde ze het zware ijzeren hek open, dat lang en doordringend piepte.

Ze werd verwelkomd door een troep springende en joelende kinderen. 't Waren de van Deldentjes, die wel meer 's Zondagsmiddags op visite kwamen om te spelen in den grooten tuin.

„Dag tante! Dag tante Riet!” — riepen ze.

Ze stak haar beide armen uit, om de opdringende kinderen te weren.

„Dag jongens. Dag Karel, dag Jan, dag Greet” — groette ze loom maar vriendelijk terug, met een schijnbaar-opgewekt haaltje in haar stem, doch ze verborg daarmee niet het ouwelijke van al haar doen, dat ze als eenig kind al vroeg had aangenomen.

Ze liep naar den grooten koepel achter in den tuin en begroette daar het gezelschap met een paar lichte buiginkjes van haar hoofd, om haar mond een blasé even-spottend lachje. Mijnheer en mevrouw van Delden gaf ze een hand. Ze zaten allen rond de tafel vol karaffen en flesschen, glazen en presenteertrommeltjes. De kinderen stoeiden in den tuin en moesten onophoudelijk verboden worden.

Er was een korte stilte na de begroeting, en zij voelde hoe ze van alle kanten werd opgenomen.

„Wel, kind, hoe was 't in het ziekenhuis?” — vroeg haar moeder opgewekt.

„Warm” — antwoordde ze, slap op een stoel zinkend.

„Wil je wat drinken? Limonade? Een kwast?”

„Als Everdine de menschen maar goed kan doen” — zei mevrouw van Delden allerbeminnelijkst.

„'t Wordt alleen maar niet altijd gewaardeerd.”

Riet had middelerwijl onderzoekend de geheele tafel rondgekeken.

„Heb u port?” — vroeg ze, vrijwel overbodig, want ze had de karaf zien staan.

„Jawel... Port? Jij port? En dat drink je nooit?”

„Nee. Maar nu wel.”

„Zooals je wilt, kind. Je kunt 't krijgen.”

Mevrouw bediende haar. Er was opnieuw een stilte, en Riet voelde, dat ze weer aangekeken werd en dat men haar vreemd vond, anders dan gewoon. Hoewel ze haar best deed haar verlegenheid te onderdrukken, kleurde ze even. De heeren rookten langzaam, behaaglijk, en keken glimlachend toe.

Ze dronk bijna dadelijk van het volgeschonken glas.

„Heb je weer confidenties aan moeten hooren?” — hernam haar moeder, in de hoop haar aan het vertellen te krijgen.

Maar Riet werd krevelig, omdat ze zich nog steeds het middelpunt van het gezelschap voelde en ze vond Mama's vraag onkiesch.

„Nee” — zei ze kort.

Daarna verdeelde de aandacht zich; het gesprek leefde weer op en werd algemeener.

't Dreigde elk oogenblik te gaan regenen. De boomen en heesters stonden dof donkergroen en druilend-stil in den grauwen dag, als werden ook zij door een verborgen leed gedrukt. In den donkeren koepel voelde Riet de somberheid haar overweldigen. M'n hemel, hoe was 't mogelijk, dat al die menschen om haar heen zoo tevreden en zoo opgewekt waren! Was dit nu het leven?... Het genieten van een sigaartje, van kleverige limonade en zoete port, die je draaiërig in je hoofd maakte? Dit moest nu een feestdag heeten, een dag, dat de menschen uitsluitend voor hun genoegen leefden. Den ganschen middag hingen ze bij elkaar, spraken over ditjes en datjes: de vrouwen over kinderen en kleren, de mannen over z-a-ken — soms lachten ze eens. Dan gingen ze weer van elkaar en hadden ze hun Zondag goed besteed, hadden ze 't naar hun zin gehad. Dat was alles. Iets anders, méer was er niet... O, maar dit kon toch immers het leven niet zijn; 't was te leeg, te onbeduidend en te vervelend.

De verveling drong op haar toe als een hooge grauwe massale vloed, waar ze niet tegenop kon, die haar verstelpen, verstikken zou. Ze zag geen uitweg.